

ת"פ 21836/07/14 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד ו א

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 21836-07-14 משטרת ישראל תביעות- שלוחת
רמלה נ' א

בפני
בעניין: כבוד השופטת רבקה גלט
משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה

המאשימה

נגד

ו א

הנאשמת

גזר דין

א. הנאשמת, כבת 26, הורשעה לאחר שמיעת הוכחות, בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), ותקיפה כלפי בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק.

פרטי האירוע הובאו בהרחבה בהכרעת הדין, ואין צורך לחזור עליהם. בתמצית, המתלוננת היא חמותה של הנאשמת ומתגוררת באותו בניין שבו מתגוררים הנאשמת ובנה, דלת מול דלת. ביום 8.8.13, נכנסה המתלוננת לדירת הנאשמת, על מנת להחזיר לידי הנאשמת את בנה הפעוט. הנאשמת החלה צועקת עליה, מכה אותה באמצעות אגרופים בראשה, תופסת בגרונה, שורטת אותה בידה ומעל לבית החזה, ומושכת בשערות ראשה. בתגובה, ברחו המתלוננת מהבית, ובעודה במנוסה זרקה הנאשמת שני סירים עם אוכל לכיוונה, אך אלה לא פגעו בה, ואחד הסירים פגע בדלת ביתה. מיד ובסמוך, החלה הנאשמת לשרוט עצמה בצווארה ובידיה. בתגובה ניסה בן הזוג להרגיע את הנאשמת וזו החלה להכותו בידה, בגופו ובפניו. בהמשך, משהגיעו שוטרים, שבה הנאשמת והכתה אותו בראשו, בנוכחותם. למתלוננת נגרמו חבלות בדמות סימנים אדומים על ידה ומעל בית החזה.

ב. לאחר מתן הכרעת הדין עתר ב"כ הנאשמת למתן תסקיר, היות שהנאשמת ללא כל עבר פלילי, והאירוע היה חריג לחייה ובע ממשבר משפחתי עמוק.

ג. הוגשו בעניינה של הנאשמת שני תסקירים.

בתסקיר הראשון מיום 18.12.16 נכתב כי הנאשמת גרושה, אם לילד כבן 4 המצוי כיום במשמורת האב, עובדת כקופאית ב X. בעבר הנאשמת למדה קורס "לימודי הגיל הרך" ועבדה למשך תקופה קצרה כסייעת בגן. הנאשמת תיארה כי עברה בשנים האחרונות טלטלות ומצוקות רגשיות סביב הוצאת בנה ממשמורתה, וכך התרשם שרות המבחן. הנאשמת תיארה משבר מתמשך בנישואיה למתלונן, לרקע עמדות פטריאכליות ונוקשות כלפיה, וכן תיארה התנהגות אלימה מצדו כלפיה. ביחס לעבירות, התקשתה ליטול אחריות וראתה עצמה כקרבתן. ההתרשמות היא כי הנאשמת אינה

במצב רגשי יציב בשל נטילת בנה מחזקתה. המתלון תיאר כי במהלך הנישואין התקשתה הנאשמת לקבל את עזרת אמו, ונהגה באלימות כלפיו וכלפי אמו. מבחינת הערכת הסיכון נכתב בתסקיר כי הנאשמת מתפקדת היטב בתחומי חייה השונים, אך בעלת מאפייני אישיות לא בשלים, ומתקשה לקבל אחריות לעבירות. לצד זה, אינה בעלת ערכים עברייניים. ההמלצה היתה לשילוב בתכנית טיפולית ונתבקשה דחייה.

בתסקיר השני מיום 21.3.17 נכתב כי ביצוע העבירות נבע בעיקר ממצוקה רגשית בה היתה הנאשמת מצויה כתוצאה ממורכבות יחסיה עם המתלוננים. במהלך תקופת הדחייה הנאשמת שיתפה פעולה באופן מלא. ההתרשמות היא כי אין מערכות תמיכה מספקות, אך לא נדרש טיפול בתחום האלימות במשפחה אלא בתחום חיזוק הקשר עם הילד. הנאשמת מלווה על ידי היחידה לסדרי דין ויחידת הקשר באופן אינטנסיבי, השתתפה בהדרכת הורים וכן השתתפה בטיפול פרטי. בשיחה עם המתלוננים עלה כי אינם חוששים מפניה. לאור ההתרשמות החיובית בכל ההיבטים הומלץ על הטלת צו מבחן. בעניין שאלת ההרשעה נכתב כי לנוכח רצונה ושאפויותיה לעסוק בעבודת סייעת בגן, ולנוכח חלוף הזמן, ההמלצה היא להימנע מהרשעה ולהטיל של"צ.

ד. ב"כ התביעה טענה כי המדובר בעבירות חמורות שבוצעו בתוך התא המשפחתי, והפנתה לכך שהנאשמת נהגה באלימות מתמשכת, עד שנעצרה. הנאשמת אינה נוטלת אחריות גם כיום. נטען כי אין אופק שיקומי המצדיק חריגה מן המתחם. עמדת התביעה היא שי להטיל מאסר שיכול שירוצה בעבודות שרות וכן מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

ב"כ הנאשמת הדגיש כי מה שהוביל לעבירות הוא מערכת היחסים הנפיצה שהיתה בין הנאשמת לבן זוגה ואמו, אך כיום הזוג גרוש. נטען כי המתלון עשה שימוש בהליכים על מנת לקבל משמורת על בנם המשותף, והנאשמת הפסידה את חזקתה עליו למרות גילו הצעיר. בנסיבות אלה, ניתן להבין את זעמה של הנאשמת. ב"כ הנאשמת הפנה להתרשמות החיובית של שרות המבחן ולהעדר מאפיינים עברייניים ועתר לאימוץ המלצת שרות המבחן.

מתחם העונש ההולם

ה. אין צורך להכביר מילים אודות חומרתן של עבירות אלימות כלפי בת הזוג, ודי אם אפנה להלכות שנפסקו בעניין זה בבית המשפט העליון (רע"פ 182/13 משה נ' מד"י (21.1.13), ע"פ 6758-07 פלוני נ' מד"י, (11.10.07).

יחד עם זאת, כידוע, מנעד הענישה בעבירות דן הוא רחב ביותר, לנוכח הצורך לבחון את חומרת המעשה הקונקרטי, וכן לנוכח חשיבות הנסיבות שאפפו את ביצוע העבירה, וטיב יחסי הזוג מאז ביצועה.

בענייננו, המעשה שבו הורשעה הנאשמת היה חמור, שכן על פי הראיות היה זה פרץ אלימות מתמשך על פני דקות ארוכות, הן כלפי המתלון בן זוגה, והן כלפי המתלוננת אמו. הנאשמת השליכה אוכל, הכתה את בן הזוג, והותירה חבלות של ממש על אמו.

מצד שני, ניתן היה להתרשם במהלך המשפט כי האירוע היה שיאו של משבר משפחתי עמוק שחוותה הנאשמת, מול בן

זוגה ואמו, והיא נראתה חסרת אונים למולם בעת עדותה.

בהינתן שאלו היו פני הדברים, אני סבורה כי עמדת התביעה מחמירה ביותר, ואינה תואמת את מדיניות הענישה הנוהגת, שכן מאגרי הפסיקה מלאים בגזר דין שבהם הוטלו עונשים צופי עתיד לא רכיב של מאסר בפועל, בנסיבות דומות.

לדעתי, מתחם עונש ההולם נע בין עונש הצופה פני עתיד, לבין 6 חודשי מאסר בפועל שיכול שירוצו בעבודות שרות.

1. בקצרה אציין כי אינני רואה מקום לסיים את ההליך ללא הרשעה, וזאת משום שאין המקרה מצדיק חריגה שכזו ממתחם העונש ההולם. יש לזכור כי הנאשמת ביצעה שורת עבירות והותירה חבלות על גוף המתלוננת, אך לא נטלה אחריות מלאה עד היום. בנוסף, לא הובאו ראיות לפגיעה קונקרטית הצפויה לנאשמת באם תורשע. אמנם הנאשמת למדה קורס לעבודה על ילדי הגיל הרך, אך לא הוכח באיזה קורס המדובר, ומה תהיה השפעת ההרשעה על אפשרויותיה. כמו כן, עלה מן התסקיר כי כיום היא עובדת בתחום אחר לחלוטין.

בשלב הטיעונים לעונש לא מיקדה הנאשמת טיעוניה בעניין ההרשעה והשתמע מן הטיעונים כי אינה מייחסת לעניין זה חשיבות מרובה.

אשר כל כן, אני דוחה את הבקשה להימנע מהרשעה.

העונש המתאים לנאשמת

אין לנאשמת כל עבר פלילי והיא צעירה למדי.

מן התסקירים עולה כי למרות הקשיים עמם היא מתמודדת, ובייחוד איבוד המשמורת של בנה, הנאשמת עושה מאמצים של ממש לעמוד בדרישות שרות המבחן, והיא מצויה בטיפול אינטנסיבי של יחידת הקשר בנוסף על תכניות טיפול פרטיות.

הרושם העולה מן התסקירים הוא כי המדובר באירוע חריג לחיי הנאשמת, ונראה שההליך המשפטי עצמו גרם לה טלטלה.

כיום ישנה רגיעה מסוימת ביחסי הנאשמת והמתלוננים, שנפרדו דרכיהם, והנאשמת משקמת יחסיה עם בנה. כעולה מן התסקיר המתלוננים אינם חוששים כיום מפניה.

בנסיבות אלה, לא מצאתי לנכון להחמיר עם הנאשמת יתר על המידה.

לנוכח מורכבות היחסים אינני מוצאת לנכון להטיל קנס כספי.

אני גוזרת את העונשים הבאים:

א. 5 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים, והתנאי הוא שלא תבצע עבירת אלימות כלפי גופו של אדם.

ב. של"צ בהיקף של 150 שעות, בנעמ"ת רמלה.

ג. צו מבחן לשנה.

ניתן היום, ד' סיוון תשע"ז, 29 מאי 2017, בהעדר הצדדים.